

F.t.l. vedr. arbejdsstandsninger m.v. på sygehuse og plejehjem

det normale domstolssystem. Ved at bruge dette undgår man at skulle indføre nye myndighedsorganer, og man kan – i første instans – få sagerne behandlet ved underretterne. Modsat for eksempel arbejdsretten er de jo geografisk spredt sådan ud over landet, at der altid vil være en underret i nogenlunde bekvem afstand fra den eller dem, som søger deres arbejdsvilkår forbedret. Dertil kommer, at der er ganske faste regler vedrørende domstols-sagers behandling, hvilket i sig selv er en fordel, når man kommer ind på de følelsesbestemte interessekonflikters område, og reglerne findes ikke på noget punkt at være væsentligt dårligere, end hvad man kunne opbygge ved at udfærdige et specielt udformet system med henblik på netop forhold

som de her omhandlede. Man kan selvfølgelig hævde, at en underretsdommer i første instans, tre landsretsdommere i anden instans og et større antal højesteretsdommere i tilfælde af, at sagen går til tops, er uegnede fora til at fastsætte løn- og arbejdsvilkår. På den anden side er det antagelig umuligt at finde nogen, som ikke vil være endnu mere uegnet, og som man med rimelighed kunne henskyde afgørelserne til. Det må selvsagt erindres, at domstolen gennem sagkyndige vidneforklaringer – eventuelt syn og skøn – kan tilføres den specialviden, som parterne ønsker at tilvejebringe.

Sager af den her omhandlede art vil kunne føres såvel af enkeltpersoner som af organisationer som mandatarer for enkeltbeskæftigede eller grupper af beskæftigede.